SKRINET

ILDMÅNE

AROS ANGRIBES

AFSNIT 1

BENT BJERRE

Varslet fra Jernhatten og Molsbjerget

AROS, den mægtige bebyggelse ved vandets rand, lå som en urokkelig bastion mod fjender fra hav og land. Dens palisader var stærke, dens folk kampklare, og dens ild-tårn mod øst brændte som et evigt øje mod Molsbjerget, og sendte varsler til andre ildtårne.

Ild-tårnet på Jernhatten, Ellemansbjerget, Lisebjerget, Arosbjerget og Hallumbjerget var en ny idé – en snarrådig løsning til hurtig kommunikation, så alle kunne være forberedte, hvis fjender nærmede sig. Tårnene rejste sig majestætisk, bygget af fire af skovens højeste stammer, og bestod af fire platforme forbundet med trapper, hvor bålmesteren herskede og kunne sende meddelelser om fjender.

Fem sorte fugle skar himlen og fløj mod nord. Deres silhuetter varslede forårets komme – og bragte uro i Haralds sind. Han og hans tre følgesvende betragtede fuglene i tavshed.

De vidste, at sådanne varsler aldrig kom alene

Høvdingesønnen Harald var fyldt 28 vintre.

Hans vilje brændte med en ild, der varslede storhed. Han var ikke længere blot søn af en høvding – han var en kommende hersker, en strateg, en kriger med visioner om at samle Norden under ét banner og kaste blikket mod den store ø mod vest.

Fem mægtige rundborge rejste sig strategiske steder og en sjette var under opbygning i Thyland.

Ringborgene var opført med tanke på krig og ikke mindst kontrol af den store mængde af skibe, som besejlede vandet omkring Danernes territorium.

Bag skjulte skove, var HALLUM borgen bygget – et sted hvor fremtidens ledere blev smedet i ild og disciplin. Her blev de trænet i kamp, taktik og loyalitet

De stærkeste og klogeste skulle føre Haralds drøm ud i virkeligheden.

FREMMEDE SKIBE TRUER

Morgendisen over Molsbjerget

Øst for Dråby lå Jernhatten med Ildtårnet, som sendte varsling til Tårnet på Ellemandsbjerget, videre til Aros.

Højt oppe på Ellemandsbjerget, glødede ildtårnet endnu som en svag, rød stjerne i den tunge morgendis og havde sendt sit budskab mod Aros, da de fremmede skibe rundede den mørke ø, som i disen lignede en kæmpehjelm kastet i havet.

Nordboernes fortrop på fem skibe gled lydløst frem mod indsejlingen til den store lukkede vig. Her lå en sparsom bebyggelsen i bunden af Vigen —Tre skibe lå forankret ved stranden, og selv i det svage lys kunne Roer se, at der blev bygget nye skibe helt ned i vandkanten. Han tænkte, at dette kunne være nyttig træning for de unge krigere på hans egene skibe næste morgen.

Ved indsejling i Vigen næste morgen blev han meget forvirret.

Roar brølede omgående **stop**. De tre lokale skibe var væk. **Forsvundet!** Ingen på vagt havde set dem passere i nattens løb. Ingen havde hørt årer, råb eller tale. Ren trolddom.
Et dårligt varsel. Et koldt sug gennem maven.

Roer valgte af den grund at sejle videre mod den store by Aros.
Han vidste, at den store flåde på ti langskibe snart ville nå frem — hans egen bror stod i spidsen for dem. Deres plan var den store by Aros.

De 15 skibe dukkede op fra nord med brormand i fører skibet.

Det så ikke ud til at Aros var forsvaret med skibe, så Roer mente det blev en hurtig sejr, hvor de efterfølgende kunne røve, brænde byen ned og få en masse slaver og kvinder.

Da alle 15 skibe var samlet, var Roer klar til at angribe Aros.

Nu hele **20 skibe** — en stærk modstander, som Danerne mødte med lige så mange både fra Aros. De mange både lå skjult oppe af det brede åløb.

20 Nordbo skibe mødte 20 Daner skibe udenfor byen i et mægtig slag.

Danerne i Aros havde sendt besked, at alle **20 snekker fra Dråby** skulle slæbes over den smalle tange mellem Mols og Helgenæs. De skulle falde fjenden i ryggen, hvis Nordboerne angreb Aros.

Da kampen stod på sit højeste, brød de 20 snekker fra Dråby frem som en skjult storm. De ramte Nordboerne i ryggen, præcist som Danerne havde forudset. Det afgjorde slaget. Nordboerne brød sammen i forvirring og flygtede i hast sydover.

Kongesønnen Harald havde overværet slaget fra byens palisader.

På efterfølgende rådslagning, roste han byen for det hurtige forsvar og kunne glæde sig over ild tårnene, der havde varslet hurtigt og gav tid til at samle et stærkt forsvar.

Næste dag kunne han som planlagt med sine tre betroede væbnere ride til Hallumborgen mod vest.